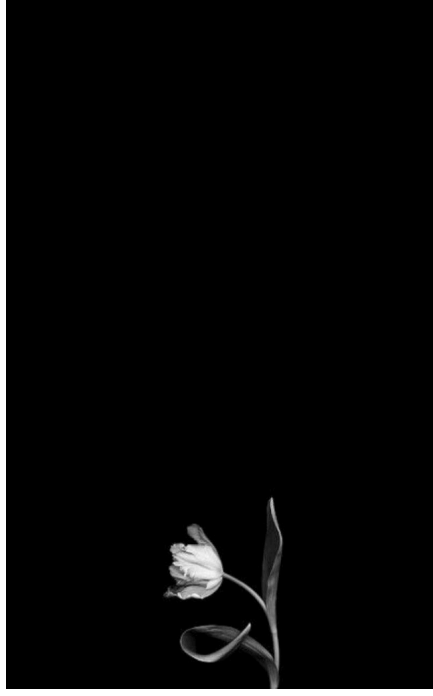

Yazmak Yanmaktır Sevgili 3 Son

– ADEM EFİLOĞLU · 18 Aralık 2022

Sesin deđdiđinde kulaklarıma
Bir şehre hüzün giydirir karanlık bulutlar
Hala titremektedir yüređim
Hava sođuk
Aralık Ocağın eğiğinde
Rüzgârlar aşındırdıkça sokaklarımı
Saçlarında okyanuslardan bir fırtına
Ben duygularımı bıraktırdım yokoluşlara
Ki sana hissettirebilmek vardı şimdi
Dizelerimin saçtığı aşık öfkeyi...

Gözlerimden dökülen yasaklı yaşlar
Bulutlardan almıştır nemini
Kahrı bırakarak dağılırdı ıssız sokaklara
Sokaklar ağırlığı sırtlamaya meyilli
Cümlelerin sıfatına yüklenirken anlamlar
İki cılız kelime olur salınır yanaklardan

Bir âşık ölür

Kurşun dökülmüş yüreğinde mermi izleri
Eskimiş defterlerden derlenmiş kefen bezi
Suratı asık muhabir resmini çeker
Doğru dürüst yazamaz da gazete haberleri
Aşkın ölümünü üçüncü sayfasından
Bir aşık hiç hiçine ölür gecenin gözlerinde

Sevdadan bihaberken kâinat
Cehennemini taşırdım yüreğimde
Şehri karanlığa mahkûm ettikçe kader
Her şeyden muaf kalır ruhuma giydirilen
Şeffaf bedenler

Nefsim aciz
İstemedem özledim gözlerinin dudaklarımla buluşmasını
Kahretsin ne çabuk unutmuşum
Önünde dal gibi titrediğim zamanları

Gecikmiş tebessümün yayıldıkça yanaklarına
Yazıldıkça silinir acılar gamzelerinden
Bilirsin seni düşündükçe yazılıyor bu şiirler
Mayasına biraz acı katmaktan geçiyor her şey gibi
Kalbimi rehin alıyorum dünyadan
Yorgun bir rüzgâr olup serpiyorum kâinata

Şiirden bir ateş yaktım mısralarda
İçinde ben
Ve dedim ki
Yazmak yanmaktır sevgili
Yanmak cenneti gözlerinde aralamak

Sözcüklerin cüretince soyunur düşünceler şiirde
Mürekkep kokusu cinnetle buluşur ya
Harelenir kefenini şiirden diken şair
Yanabilmek uğruna yazmaya
Yazdıkça şiirlerin tutuşan alevinde
Başlar kıyametinden uyanmaya...

adem efiloğlu